

Arrest

nr. 138 353 van 12 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 23 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 december 2014.

Gelet op de beschikking van 17 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 28 augustus 2014 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-

wet) zonder voorwerp wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 11 september 2014 ter kennis wordt gebracht, betreft de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 3 december 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.2. Verzoekster richt op 8 december 2014 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 januari 2014 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat een aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 eveneens kan worden ingediend vanuit onwettig verblijf en dat artikel 74/12, § 4 van voornoemde wet geen beletsel vormt voor de toepassing van voornoemd artikel 9bis. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.4. Verzoekster brengt niets in tegen de in de beschikking gedane vaststelling dat zij onderhevig is aan een definitief inreisverbod. Dit houdt in dat, zoals in de beschikking reeds gesteld werd, verweerder ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, niets anders kan dan opnieuw – na te hebben vastgesteld dat verzoekster nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod staat, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, – vast te stellen dat het verzoekster voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), quod non, en dat haar aldus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad ontkent niet dat een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden ingediend vanuit illegaal verblijf, maar verzoekster bevindt zich niet louter in illegaal verblijf, zij staat onder een definitief inreisverbod. De Raad wijst er verder nog op dat artikel 74/11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een inreisverbod niet ingaat tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Indien de wetgever tevens wilde voorzien dat de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kon worden opgestart niettegenstaande de betrokken vreemdeling onder een inreisverbod staat, zou deze mogelijkheid zijn opengesteld in laatstgenoemde wetsbepaling, quod non. Het staat verzoekster vrij om, overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, de opheffing of opschorting van het inreisverbod om humanitaire redenen aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag, ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van haar aanvraag heeft verzoekster op grond van artikel 74/12, § 4 van de Vreemdelingenwet geen recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Verzoeksters eenvoudig betoog dat artikel 74/12, § 4 van voornoemde wet geen beletsel vormt voor de toepassing van voornoemd artikel 9bis kan aan het voorgaande geen afbreuk doen. Verzoekster brengt derhalve geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking van 3 december 2014 werd aangegeven, namelijk dat zij gelet op het definitieve inreisverbod geen belang heeft bij huidig beroep. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind. Verweerder wordt bijgetreden in de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep opgeworpen in de nota met opmerkingen.

Het beroep is onontvankelijk, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA